

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
ΕΡΑΣΤΙΕΣ φλόγες και πυκνός καπνός τόν τύφλωνε.

Ατάραχος όμως ο ακατάβλητος κυνηγός, άρπάζει το πυροπολικό στά δυνατά του χέρια και προσπάθησε να το βυθίση στο νερό.

Τη στιγμή αυτή, ένας ερυθρόδερμος, από φανατισμένος από τους άλλους, άδιαφορώντας για τις διαταγές πούχε δώσει το Μαύρο Πουλί και παρασυρόμενος άπ' τις κραυγές του Ίνδου άγγελιοφόρου, ο οποίος σούφλασε: «Κάρτε τους!... Φωτιά στους λεικούς!...», σημάδεψε το Βουαρζέ με το τόξο του, άποφασισμένος να τον σκοτώση.

Ταχώς όμως σαν την άστρατη ο Φάβιος, πυροβόλησε εναντίον του. Ο Ίνδος δέν πρόφτασε να τοξέυση. Άφησε μιά κραυγή πόνου και σωριάστηκε κάτω νεκρός!

Ο φόνος του ερυθρόδερμου άναστάωσε τους Ίνδους και τους εξαγρίωσε. Ήσαν πειά έτοιμοι να χρησιμοποιήσουν τα όπλα τους άποτελεσματικώτερα, αλλά βαθύ σκοτάδι απλώθηκε άξαφνα στο διμυλοκέλαστο ποτάμι και στο νησί, στο όποιο βρισκόντουσαν οι λεικού.

Τί είχε συμβεί;

Ο γιγαντώσιμος Βουαρζέ καταβάλλοντας μιά τελευταία υπεράνθρωπη προσπάθεια, είχε βυθίσει το άταίσιο πυροπολικό στο νερό. Σε λίγο το πυροπολικό ξαναβγήκε στην επιφάνεια, έντελώς οβυστό τώρα. Παρασυρόμενο δέ άπ' το ρέμμα του ποταμού, χτύπησε με δύναμη πάνω στο νησί. Το νησί τραντάχτηκε συθέμελο. Οι τρεις σύντροφοι άλληλοκτυτάθηκαν τότε κατάκληρτοι.

—Τό νησί κοιμείται! ελτε ο Πέτες.

—Σου τό ελα πει, άποκρίθηκε ο Βουαρζέ.

—Τί διάβολο σημαίνει αυτό, πάλι;
—Σημαίνει ότι ο Θεός μας λιπήθηκε.
—Τί θές να πής, Βουαρζέ;
—Τίποτα, Καθήστε έδώ και περιμένετε με μιά στιγμή.

—Πού θά πάς;

—Κάτω άπ' το νησί, στο όποιο βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή. Έχω μιά ιδέα ή καλύτερα μιά έλπίδα. Μά περιμένετε, άς μη χάνουμε τον πολύτιμο καιρό μας.

Ο Βουαρζέ σημάδεψε άμέσως άπάνω, έβγαλε το σασάκι του, πλησίασε στην όχθη του νησιού και βούτηξε στο νερό.

Οι σύντροφοί του άγωνιούσαν.

Άρκετά δευτερόλεπτα πέρασαν και ο γενναίος κυνηγός δέν φαινόταν. Άξαφνα έννοιωσαν το νησί να τραντάζεται πάλι δολώληρο και λίγες στιγμές κατόπιν ο Βουαρζέ πρόβυλε μέσα άπ' τα σκοτεινά νερά κ' έτρεξε κοντά τους, σιάζοντας δολώληρος.

—Σωθήκαμε! ιουρμούρισε, άνασάινον. τας βαθείά.

Ο Πέτες κ' ο Φάβιος κρεμόντουσαν άπ' τα χείλη του.

—Σωθήκαμε! Ξανάτε ο Βουαρζέ. Άς είνε δοξασμένο τ' όνομα του μεγάλου Θεού!...

—Μά τί θές να πής; ρώτησε άπορώντας ο Πέτες.

—Τί θέλω να πώ, σύντροφε; Κίτταξε τις φωτιές των Ίνδων στις δυό όχθες, τί βλέπεις;

Ο Πέτες γύρισε, κίτταξε τούς την όχθη του ποταμού πού ήταν άπαικού του και μιά κραυγή έκπλήξεσε ξέφυγε άπ' το στόμα του:

—Φεύγουμε!

—Φεύγουμε θέβαια, ελτε θυμαβετικά ο Βουαρζέ.

—Μά πώς συμβαίνει τό θαύμα αυτό; Ταξιδεύει το νησί!...

—Άκριδός.

—Χίλοι διάβολοι!... Είν' άπίστευτο. Πώς λοιπόν τά κατάφερες, σύντροφε;

—Όχι χωρίς κάπο θέβαια. Είχα άντιληφθεί ότι το νησί σάλυε και τραντάζονταν σε κάθε μας άπότομη κίνηση. Αυτό φυσικά κ' έ-

βαλε σ' έγνοια. Βούτηξα λοιπόν στο νερό, έφτασα κάτω άπ' το νησί και άνακάληφα πώς δέν τό συγκαρούσε άπ' τον πυθμένα, παρά μιά χοντρή ρίζα κυρίως. Πώς συνέβαινε αυτό; Φαίνεται ότι στο μέρος πού βρισκόμαστε σωριάστηκαν με τον καιρό διάφορα ξύλα, κλαδιά δέντρων, χώματα και χόρτα, Χρόνια και χρόνια λοιπόν δουλέψε ή φύσις και σκάρωσε έτσι ένα νησάκι, το όποιο έρριξε, άντίς γι' άγανα στον πυθμένα, τις ρίζες διάφορων φυτών ύδροβίων. Άλλες ρίζες φυτών του πυθμένος, έδωσαν το χέρι τους στις ρίζες αυτές, σφιχταγκυλιάστηκαν, να πούμε, και κράτησαν το νησί στη θέση του. Χρόνια πολλά θά κράτησε ή ιστορία αυτή θέβαια, για ν' άποχτήσει το νησάκι πού βρισκόμαστε βλάστησι, καλαμίες, άγριόχορτα και μικροίτιες. Άς είνε δοξασμένο τ' όνομα του μεγάλου Θεού!...

Ο Βουαρζέ σταυροκοπήθηκε και συνέχισε:

—Μόλις άνακάληφα τι συνέβαινε, με τό μακροβούτι πούδινα, δέν έχασα καιρό. Συγκέντρωσα όλες μου τις δυνάμεις κ' έκοιφα τις ρίζες πού κρατούσαν το νησί άπ' τον πυθμένα. Έτσι το νησάκι μας είνε τώρα το πύ πρωτότυπο καράβι του κόσμου...

—Πραγματικά τά νερά μας τραβάνε προς τά Όμιχλώδη Βουνα, ελτε ο Φάβιος.

—Πρός το βάθος της ζούγκλας, συμπλήρωσε ο Πέτες.

—Κι' άν δέν κάνω λάθος, πρόθεσε ο Βουαρζέ, στα μέρη αυτά κάτω είνε ή Κοιλιά του Χρυσού.

—Ναι, άποκρίθηκε ο Φάβιος. Το ποτάμι γίνεται πύ πλατύ έχει και σχηματίζει ένα δέλτα. Στο δέλτα αυτό βρισκεται ή Κοιλιά του Χρυσού.

—Τότε καλά πηγαίνουμε, ελτε ο Πέτες εύχαριστημένα.

—Άρζει να μη μιάς μυριστούν οι Ίνδοι πού ξαγυρνούν πλάι στις φωτιές τους, παρατήρησε ο Βουαρζέ.

Μά δέν ίπτηχε τέτοιος κίνδυνος. Η δειλίη ήταν πικνή και οι Ίνδοι φρουροί δέν μπορούσαν να διακρίνουν τί γίνεται στη μέση του ποταμού. Ένας κίνδυνος ίπτηχε μόνον, κίνδυνος σοβαρός. Νά παρασήη το ποτάμι το νησάκι προς τις όχθες. Τότε πειά οι Ίνδοι θά τό έβλεπαν και οι τρεις σύντροφοι θάσαν άναγασμένοι να πολεμήσουν μαζί τους, μέγιστο έχάτης πνούς.

Ματείνοντας τον κίνδυνο αυτόν ο Βουαρζέ, άρπάζε ένα μεγάλο κλαδί κ' άρχισε να τό χρησιμοποιή, άλλοτε σαν κουπί κ' άλλοτε σαν τιμόνι. Έτσι κρατούσε το νησί στη μέση του ποταμού, ως πού άπομακρύνθηκαν από τις όχθες, στις όποιες βρισκόντουσαν οι Ίνδοι.

Κάθε κίνδυνος είχε πειά παρελθει. Οι τρεις σύντροφοι είχαν σωθεί, έπί του παρόντος τουλάχιστον.

Μόνον ο Θεός ήξερε πλέον τί νέοι κίνδυνοι τους περιμένον στα βάθη της ζούγκλας...

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Κόντευε να ξημερώση.

Οι τρεις σύντροφοι βρισκόντουσαν πλέον μακριά άπ' τους Ίνδους.

—Φαντάζομαι τί μούτρα, θά κάνουν, ελτε ο Πέτες χαρούμενος, όταν δούν το πρσί πός το νησί έκανε φτερά.

—Μην ξεχνάς, άπάντησε ο Βουαρζέ, πώς οι Έρυθρόδερμοι είνε άβυστατοι άνοητοι. Τους ξεφύγαμε, μά αυτό δέν σημαίνει τίποτα, άν δέν λάβουμε τα μέτρα μας. Το Μαύρο Πουλί έχει δοκιμαστεί έκδικησι και θά ζητήσει, με κάθε θυσία, να μιάς έκδικηθή. Άς πλησιάσουμε λοιπόν στην όχθη. Άρκετά προχωρήσαμε.

Μερικές έπιδέξεις κοιπές του Βουαρζέ, έφτασαν για να πλησιάση το νησάκι στην όχθη του ποταμού. Χτύπησε δυνατά πάνω σ' αυτή και τραντάχτηκε δολώληρο.

Ο Πέτες κ' ο Φάβιος πήσαν τα όπλα τους και πήδησαν στην όχθη. Έμπρός τους άπλωνόταν σαπηλή και μυστηρώδης ή παρθένος ζούγκλα. Άξαφνα άντίκρουσαν πίσω από τά δέντρα, το κοπάδι των λύκων της προηγουμένης ήμέρας. Τά θηρία είχαν καταβροχθίσει πειά το θύμα τους και μόλις άντίκρουσαν τους κυνηγούς έτραπήσαν σε φυγή σφριμάζοντας.

Ο Βουαρζέ σήκωσε ένταματαξυ στους δυνατούς άμους του τον Γουάιφερ και τον μετέφερε στην όχθη. Σάπλωσε τον δύστυχο κυ-

Τά θηρία είχαν καταβροχθίσει πειά το θύμα τους...

σούθηρα γάιτο από ένα δέντρο, και κατόπιν ξαναμπήκε στο νερό ως το γόνα.

— Τι θα κάμεις; τον ρώτησε ο Πέπες.

— Θα διαλύσω το νερό. Έτσι θα παρασύρει το νερό τα κλαδιά του και οι Ίνδοι δεν θα θρουνε ούτε ίχνος του, που να τους οδηγήσει να μās ξαναβρουνε.

Πράγματι ο Βουαρσέ άρχισε με πείσμα και ταχύτητα το γιγάντιο έργο του. Τα δυνατά τραντάγματα που είχε ύποσει το νερό άστα ως τη στιγμή αυτή, τó είχαν σαβαβαλιάσει. Έτσι δέν δυσκολέστηκε πού να το διαλύει ολόκληρο.

Μετά μισή ώρα δεν ύπρχε τίποτα άπ' το περίεργο αυτό δημιούργημα της φύσεως. Τα νερά είχαν σκεπάσει και είχαν παρασύρει τα πάντα.

Στό μεταξύ αυτό συνήλθε άπ' το βαθύ του ύπνου κ' ο Γουαϊφέρ. Ο κακότυχος χουσοθήρας κούταξε γύρω του ι' έκπληξι.

— Σουήξαμε! ψύθισε και θέλησε να σηκωθεί όρθιος. Μά σωφίστηκε άμέσως κάτω, έξανατλημένος καθώς ήταν.

Ο Βουαρσέ είδε τί συνέβη. Πλησίασε τó Γουαϊφέρ και τού ειπε, βάζοντας του μερικά κλαδιά για προσκέφαλο.

— Άκου, σύντροφε. Οτι μπορούσαμε να κάμουμε για σένα, τó κάναμε και με τó παραπάνω μάλιστα. Μιά και δεν μπορείς να μās ακολουθήσεις, πρέπει να μείνεις έδω που βρίσκεσαι και να μās περιμενης, ως πού να γυρίσουμε. Δεν θ' άργήσουμε ναρθουμε πίσω. Θα σου αφήσουμε νερό και τροφές κ' έτσι δεν θα σου λείψη τίποτα όσο θα λείπουμε. Πρόσεξε άκομα σέ τούτο: Άν τυχόν περάσουν άπό δω ο δόν Έστεβάν κ' οι άνθρωποι του, μην τους πεις πως θρισώμαστε στα μέρη αυτά. Πές τους πως ξέφυγες άπ' τα χέρια τών Ίνδων και κατέφυγες στο μέρος αυτό. Κατάλαβες;

— Ναι, κατάλαβα, άποκριθήκε ο Γουαϊφέρ.

— Μπορούμε λοιπόν ναχουμε έμπιστοσύνη σέ σένα;

— Βέβαια, σύντροφε. Δεν θα ξεχάσω τó καλό που μου κάματε, τόσο γρήγορα.

Ο Βουαρσέ έδωσε κατόπιν στο χουσοθήρα άκομα τρώφια κ' ένα φιαλάκι νερό.

— Έπιτρέψ, ειπε ύστερα στους συντρόφους του, πρέπει να ξεκινήσουμε. Όπου και ναίαι θα ξεμερώσει. Περιμένετε μόνον λίγες στιγμές να ξαναστρώσω τη χλόη της όχθης, πάνω στην άποια πατήσαμε. Έτσι δεν θα μαντέψουν οι Έθιρθόδερα, τó μέρος που άποβιβάστηκαμε. Θα προχωρήσουμε βιάζοντας μέσα στο ποτάμι. Και, μιά τó σατανά, θάβαι πούλη πονηρία οι σύντροφοι του Μαύρου Πουλιού, άν θρουν κατόπιν αυτού τά ίχνη μας.

Μετά λίγα δευτερόλεπτα δια ήταν έτοιμα.

Οι τρεις σύντροφοι άποχαιρέτησαν τó Γουαϊφέρ, μπήκαν στο ποτάμι κ' άρχισαν να προχωρούν μακριά, προς τά Όμιχλάδη Βουβά, προς την Κουλάδα τού Χρυσού, προς τó άγνωστο...

Άπόλυτη σιωπή ήταν άπλωμένη γύρω.

Μόνον τα πουλιά που ζυγούσαν πάνω στα κλαδιά τών δέντρων ποροποιούζαν, χωρετώντας την ήμερα που άνέτελε.

— Έδω θρισώμαστε μακριά άπ' τούς Ίνδους, ειπε ο Βουαρσέ. Πού ξέρει άν ξαναπάτησε στα μέρη αυτά πόδι λευκό!

Κι όμως δεν είχε δίχνο ο γηραιός κυνηγός. Στα μέρη αυτά και τó πάνω μάλιστα, πού κοντά στην Κουλάδα τού Χρυσού, είχαν φτάσει άλλοτε ο Μάρκος Άρελλάνος κ' ο Κουχίλος. Στα μέρη αυτά ο δόλιος Κουχίλος είχε δολοφονήσει τόν θετό πατέρα τού Φαβίου.

Άλλά και την ώρα αυτή, πλην τών τριών συντρόφων, κ' ένας άλλος λευκός εκάλταζε προς την Κουλάδα τού Χρυσού. Γευτός Ιδρωτά και σκόνη, με τó βλέμμα φιλοερό, γεμάτος άνυπομονησία και πυρετό, άνάγκαζε τ' άλόγο τού να τρέχει σάν δαιμονισμένο, για να φτάσει όσο τó δυνατόν πού γρήγορα στο μέρος που θρισώταν τó ποθητό χρυσάφι, τó χρυσάφι, για τó όποιο είχε γίνει δολοφόνος.

Κι ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Κουχίλος, ο προδότης, ο άπαισιος Κουχίλος.

Σας ξεηγήσαμε με πούν τρόπο έφυγε ο Κουχίλος από την κατασκήνωση τού δόν Έστεβάν, την άρα της συμπλοκής, προσποιητής τó νερό. Μολαταύτα δεν ήταν καθόλου ήσυχος ο πονηρός τυχοδιώκτης. Ήξερε καλά τόν δόν Έστεβάν και φοβόταν δι τ' άνακάλυπτε την πονηρία του και θά τον κυνηγούσε για να τόν τιμωρήσει. Εκάλταζε λοιπόν σάν να τόν κυνηγούσαν, γεμάτος τρώμο και άγωγία. Στα μάτια του σπυροβολούσε άπό τώρα και λαμποκοπούσε και τόν μεθούος και τόν ξεπεφύλακα τού χρυσάφι της Κουλάδος...

Είχε δίχνο όμως να φοβάται ο Κουχίλος πως ο δόν Έστεβάν θ' άνεκαλύπτε την πονηρία του. Γιατί, όπως σας διηγήθηκα παραπάνω, ο Ισπανός εγγενής έμάντερε άμέσως τούς σκοπούς τού τυχοδιώκτη. Κι όταν, μετά τη μάχη με τούς Ίνδους, δεν θρηνε άνάμεσα στα πτώματα και τó πτώμα τού Κουχίλου, εκάλτασε τόν Διάζ και τού ειπε να έτοιμαστή για να φύγουν άμέσως για την Κουλάδα τού Χρυσού, παίρνοντας μαζί τους και τó Βαράμα.

Έτσι θά προλάβαιναν τόν Κουχίλο. Θα τó έπαιναν. Θα τόν κρεμούσαν, όπως άλλοτε τού άξιζε, και κατόπιν θά εύρισκαν την Κουλάδα τού Χρυσού και θ' άποχτούσαν άπο εκείνο τó χρυσάφι, τó όποιο στοίχισε τόσο αίμα και τόσες θυσίες.

Οι δύο ίππεις άνεχώρησαν καλπάζοντας άπ' την κατασκήνωση, ακολουθούμενοι κ' άπ' τó Βαράμα. Εκάλταζαν δια τη νύχτα, σάν τρελλοί.

Ο δόν Έστεβάν άνυπομονούσε. Δεν τόν ενδιαφέρει μόνον τó χρυσάφι πού θά εύρισκε και με τó όποιο θά πραγματοποιούσε τούς φιλόδοξους σκοπούς του. Άυσούσε συγχρόνως και έναντίον τού Κουχίλου, για την προδοσία του.

— Δεν θά μπορούει να μās ξεφύγει, θα τόν πάσουμε, έλεγε στο Διάζ.

— Αυτό τó έλπίζω κ' έγώ.

— Θα πληρώσει ακριβά την προδοσία του, ο άθλιος.

— Μην άνησυχείτε, δόν Έστεβάν. Άναλαμβάνω να τόν κρεμάσω μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα. Κι άν ξεφυγει άλλοτε την κρημάδα, όπως μ' έχετε διηγηθεί, αυτή τη φορά δεν θά την ξεφύγει. Ήσυχάστε.

— Τι λές, Διάζ, νύχνη φτάσει τώρα στην Κουλάδα τού Χρυσού;

— Δεν τó πιστεύω. Έφυγε βέβαια πριν άπό μās, μά η Κουλάδα βρισκείται μακριά. Μην ξεχνάτε πως καλπάζουμε δια νύχτα σάν δαιμονισμένοι.

Πραγματικώς ο Κουχίλος, δεν είχε φτάσει άκόμα στην Κουλάδα, άν και καλπάζε κ' αυτός σάν νύχνη φτερά.

Ο πονηρός τυχοδιώκτης είχε να ξεφύγει από χίλιους δύο κινδύνους που τόν άπειλούσαν. Τούς Ίνδους, τόν δόν Έστεβάν, τó Φάβιο και τούς συντρόφους του, κ' άκόμα από τούς τρωμερούς, τούς άπαισιους περατές της έρημου και της ζούγκλας.

Τι ήταν οι περατάι αυτοί της σιερράς; Θά τούς συναντήσουμε σέ λίγο και θά τούς γνωρίσετε καλά. Μπροστά τους θά άφρισουν όλοι οι θαλασσινοί πορταί. Τους έστρεψαν κ' αυτές άκόμα η ένδικές φωνές. Σημειώνουμε την πονηρία τού πολιτισμένου ανθρώπου, τού λευκού, την πείρα του και τή γνώσις του και την άγριότητα τών Ίνδων, με τούς όποιους ήταν σύμμαχοι και φίλοι.

Άλλοιμουνό στο λεικό τού πέπερε στα χέρια τους...

Ήσαν σωστοί σατανάδες, έκβεράματα της Κολάσεως, θηρία αίμοδιψή και άνθρωποφάγα.

Είχε δίχνο λοιπόν ο Κουχίλος να βιάζεται και να φοβάται. Τά μέρη αυτά εκάλτασε τόν θιμίζαν τρωμερό και άπαισια πράγματα, τόν γεμίζαν άγνογία. Είχε ξαναπεράσει άπ' τούς τόπους αυτούς τούς έρημικούς, πού άκοζέταν χάρδιν, με τόν Μάρκο Άρελλάνω, τόν θετό πατέρα τού Φαβίου. Ο Άρελλάνος ήταν ο μόνος άνθρωπος πού έφερε τó μυστικό της Κουλάδος τού Χρυσού. Κι όμως τόν άνθρωπο αυτόν τόν έδολοφονησε άνακδρα, για να υπορέσει να κέρει δικό του τó χρυσάφι της Κουλάδος τρώγμα, βέβαια, πού δεν τó καταφύλασε, γιατί τού έπετέθησαν οι Ίνδοι...

Καθώς περνούσε άνάμεσα άπ' τά δέντρα ο Κουχίλος, σάιζε πως άκούονγε από στιγμή σέ στιγμή τή φωνή τού Άρελλάνου:

— Δολοφόνε!... Δολοφόνε!...

Έστρεψε τά δόντια του, σφούγγιζε τόν ιδρώτα του κ' έτρεφε έτρεχε για να φτάσει πριν γλυκοκορώξει στην Κουλάδα.

Θ' άποχτούσε, επί τέλους, αυτή τη φορά τó παρασπένετο, τó δ νεφρόδες εκείνο χρυσάφι...

Μά ο Τιβούκος (ο Φάβιος), με τούς δύο γενναίους συντρόφους του τ' νύχνη γίνε;

Μήπως τούς συναντούσε έξαφνα μπροστά του;

— Μπιά, όχι, δεν είνε δυνατόν μοιρασίσει ο Κουχίλος. Δεν θά υπέρεσαν να περάσουν εύνοια τó ποτάμι. Κι άν τó περάσαν, θά βούρταν μπροστά τους κ' αυτοί τούς Ίνδους. Άκόμα, άς φιλιόμουνμα, Έχω να κάνω μ' ένα σωρό έχθρούς. Και θέταν, μά τó Θεό άστειο να χάσω και τή ζωή μου και τó χρυσάφι, τώρα πούφτασα τόσο κοντά σ' αυτό...

(Άνακούθει)

ΔΥΟ ΚΛΑΟΙ ΦΙΑΟΙ (Έργον τού Λυσέν)